

BẢNG TIN HẰNG THÁNG SỐ 71

HỘI ÁI HỮU BIÊN HOÀ

HỘI ĐOÀN BÁT VỤ LỢI VÀ TỪ THIỆN

GIẤY PHÉP SỐ 800032127 – SỐ MIỄN THUẾ VỤ: 20-0094475

TRỤ SỞ TẠM: 10731 TRIOLA LANE. HOUSTON, TEXAS 77072

DIỆN THOẠI: 713-933-3127 ** EMAIL: datlam1951@hotmail.com

datlam1951@hotmail.com Web Site: www.hoiaihuubienhoa.org

PHÁT HÀNH NGÀY 01 THÁNG 7 NĂM 2009, TẠI HOUSTON, TEXAS

**Thành phần
Ban Chấp Hành
2007-2010**

Ban Cố Vấn

Ông Lê Văn Năm

Ông Lê Văn Trường

Ban Điều Hành

Hội Trưởng

Ông Lâm Sĩ Đắt

Phó Hội Trưởng Nội Vụ

Ông Ngô Khương An

Phó Hội Trưởng Ngoại Vụ

Ông Kevin Đức Nguyễn

Thư Ký

Cô Đỗ Thị Minh Tâm

Thủ Quỹ

Cậu Bùi Văn Tuấn

T/B Lễ Vía Đức Ông

Trần Thượng Xuyên

Ông Từ Phước Hạnh

T/B Đại Hội Tân Niên

Ông Nguyễn Văn Ngàn

Thông Tin và Liên Lạc

Cô Vân : 281-261-5844

Ông Lâm Sĩ Đắt

Tư Gia : 281-933-3127

Cell Phone: 713-922-5638

Thư từ và ngân phiếu

xin ghi:

Hội Ái Hữu Biên Hoà

10731 Triola Lane

Houston, Texas 77072

Thư Ngỏ

Kính thưa Quý Đồng Hương và Thân Hữu,

Chúa Nhật, ngày 21 tháng 6 năm 2009 vừa qua, tại Hoa Kỳ, là ngày dành riêng cho những người con có dịp vinh danh và cảm tạ công ơn Cha, và cũng là ngày đầu tiên của mùa Hè. Vào Hè thì sinh hoạt rộn rịp khắp mọi nơi, đa số chúng ta đều muốn có dịp đi du lịch đó đây, thăm viếng bạn thân, họ hàng gần xa.....Nói đến Hè thì năm nay có vài vị trong Ban Chấp Hành và Ban Biên Tập quyết định ghi danh tham dự ngày Hội Ngộ Biên Hoà, Virginia, Chúa Nhật 09 tháng 8 năm 2009, do đồng hương và thân hữu Biên Hoà tại Virginia tổ chức, sau khi hội thảo và phân định công tác dựa theo kết quả buổi họp ngày 14 tháng 6 năm 2009, trong tinh thần rất hỉ hoan và phấn khởi.

Với một chương trình du lịch và thăm viếng, trước và sau ngày hội, rất phong phú như: thăm viếng Nữ Thần Tự Do, China Town...ở New York, New Jersey với những sông bãi, khu giải trí ở Atlantic City; danh lam thắng cảnh của vùng địa linh Washington D. C.,....., chúng tôi thiết nghĩ đây là một cơ hội tốt cho chúng ta được viếng thăm Virginia, gặp người cùng xứ, bạn cũ, kết chặt thêm nghĩa tình con dân miền xứ Bưởi. *Xin đừng bỏ qua.*

Và cũng trong những tháng Hè cho đến sang mùa Thu, Ban Biên Tập đã bắt đầu trình bày hình ảnh, bài thơ, văn...cho Đặc San Xuân 2010. Năm nay, Hội rất may mắn nhận được một số hình ảnh Biên Hoà thời xa xưa, cách đây hơn 50 chục năm, như cảnh thác Trị An, núi Châu Thới, núi Bửu Long, Cầu Mát, Chợ Cá...do đồng hương Liêng Nữ Dung tặng, nhờ Chị Lâm Xuân Hương chuyển về Hội.

Những tấm hình vô giá và quý hiếm này sẽ được hoạ chỉnh lại để in trên trang bìa của Đặc San Xuân 2010. Ông Hội Trưởng Lâm Sĩ Đắt khi xem những tấm hình xưa này đã không khỏi xúc động, muốn rơi nước mắt vì thấy được quê hương thanh bình, tự do thuở nào... và Ông xin kính lời cảm tạ vô vàn đến đồng hương Liêng Nữ Dung, Lâm Xuân Hương, đến tình người Biên Hoà dành cho sự bảo lưu, phát triển văn hoá Biên Hoà nơi hải ngoại, bất vụ lợi.

Những tháng tới này xin Quý Vị gửi bài thơ, văn...về Hội càng sớm càng tốt, để chúng tôi dễ bề xoay trở vì còn lo Bảng Tin Hằng Tháng, công vụ Biên Hoà...Sin hoạt Hội hơn 05 năm qua cho đến nay, mỗi ngày thêm bề thế, không ngừng nối kết, tạo cơ hội con dân Biên Hoà tìm gặp lại nhau, xin Quý Vị luôn nhiệt tình ủng hộ tinh thần, vật chất và gởi tiền cho Quỹ Hội.

Trân trọng kính chào.

TÁI NGỘ CALI-BIÊN HOÀ VUI HỢP MẶT

Nguyễn Kim Lộc (Chicago ngày 14-6-2009)

Sau chuyến đi Pháp, Anh Quốc, Thụy Sĩ, vào giữa tháng 5-2009, với mục đích hội ngộ đồng hương Xứ Bưởi, đồng thời thăm viếng đờ đờ, học hỏi thêm điều mới lạ; tôi lại có dịp trở lại thăm California vào thượng tuần tháng 6-2009, để tiếp người anh từ Việt Nam sang Mỹ, anh Nguyễn Văn Bạch, cựu cầu thủ đội tuyển bóng tròn Biên Hoà của một thời vang bóng....

Miền Nam Cali đúng là nơi nắng ấm tình người, nhà nào cũng trồng kiểng hoa rực rỡ, bông hồng đủ màu sắc và nhiều loại hoa khác đang nở rộ; hoa nào cũng đẹp, cây cối xanh tươi với những hàng thông dùng làm tường phong thuỷ, đáng chú ý nhất là những hàng hoa phượng tím gần Nhà Thờ Kiểng (Garden Grove) và trên khoảng đường ra gần đến Phi Trường John Wayne. ... Tôi đến Cali nhằm lúc Hội Ái Hữu Ngô Quyền đang tổ chức một buổi họp mặt quý thầy cô và cựu học sinh trường Ngô Quyền Biên Hoà theo thông lệ vào thứ Bảy mỗi đầu tháng. Chúng tôi gồm anh tôi Nguyễn Văn Bạch từ Việt Nam sang thăm các con cháu tại Mỹ, tôi và vợ tôi Trần Thị Nghĩa từ thành Phố Chicago-Illinois, đến thăm anh tôi và các cháu tại Nam California, được cô Đặng Thị Trí, cựu Giáo Sư trường Ngô Quyền Biên Hoà đặc biệt mời tham dự với tư cách đồng hương Biên Hoà, tại nhà cô Cao Thị Chung vào lúc 7 giờ chiều. Đúng hẹn, chúng tôi đến với một món quà ý nghĩa: chiếc bánh bông lan của hiệu bánh VAN, gốc từ tiệm bánh Phước Hương, Biên Hoà, Việt Nam, trước 1975, chiếc bánh được trang trí bông hoa bưởi với câu BIÊN HOÀ-VUI HỘI NGỘ NGÀY 5-6-2009. Buổi tiệc thật vui, thăm thiết tình thầy trò, tình đồng môn trường Ngô Quyền Biên Hoà... và cả tình đồng hương Xứ Bưởi... Tôi lại có dịp chào mừng quý thầy cô ...Thầy cô Nguyễn Văn Phú, dạy Việt Văn; Thầy Phan Thanh Hoài, Giám học; Cô Đặng Thị Trí, dạy Việt Văn; Thầy Nguyễn Văn Phó, dạy Toán; Thầy Hoàng Phùng Võ, dạy Việt Văn...

Tôi có dịp tâm tình với các em, cựu học sinh trường Ngô Quyền Biên Hoà gồm có: Nguyễn Văn Lợi, cựu Biên Tập Viên Cảnh Sát Quốc Gia; Thân Thị Ngọc Mai (phu nhân anh Lợi, thân phụ là cố Thiếu Tá Thân Văn Bình, cựu Trung Tâm Trưởng TTĐH/BDPT Biên Hoà trước 30-4-1975); Tô Anh Tuấn, Nhân Viên Trung Tâm Phát Hành Nhạc Asia và phu nhân Nguyễn Thị Hiền; Trần Thị Ba tự Huệ (chủ tiệm chụp hình Xây Dựng-Biên Hoà); Dương Minh Chấn, cựu Sĩ Quan Tùy viên của Thiếu Tướng Đào Duy Ân, Tư Lệnh Phó/Quân Đoàn 3/Quân Khu 3, trước 1975); Mai Trọng Ngãi, cựu Sĩ Quan Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà, Hội Trưởng Hội Cựu Học Sinh Ngô Quyền, Biên Hoà; Huỳnh Bá Hoàn, cựu Sĩ Quan Đại Đội Trưởng.... Sư Đoàn 18-Long Khánh); Nguyễn Văn Hoà, cựu Sĩ Quan Trung Đội Trưởng....Sư Đoàn 18; Chị Huỳnh Dung và phu quân, nhà đối diện nhà thương Sơn Cao, đường Hàm Nghi, Biên Hoà, có em gái là Huỳnh Mai, cựu Xưởng Ngôn Viên Đài Truyền Hình Quân Đội Việt Nam Cộng Hoà; Nguyễn Văn Bửu và phu nhân, sui gia với vợ chồng Chung-Kiệt; Võ Thị Tuyết, nhà ở Cây Chàm, Biên Hoà, có dịp qua Mỹ rất sớm, thỉnh thoảng làm thơ và sưu tầm nhiều hình ảnh hiếm quý về Biên Hoà, Xứ Bưởi đăng trên các diễn đàn Internet; hai chị em Quảng Thị Y và Yến (thân phụ là ông Quảng Văn Ri, chủ xe đồ nhỏ chạy tuyến Biên Hoà -Tân Uyên và người bác là ông Quảng Văn Răng chủ xe đồ Phước Thành và có phần hùn trong công ty xe đồ Liên Hiệp Biên Hoà, trước 1975); Đỗ Trung Quân, Kiến Trúc Sư, bào đệ của nhà thơ, nhà văn Thái Thụy Vy (tên thật Đỗ Khoa Luật); Phạm Sơn Danh, thứ nam của ông Phạm Lung (chủ tiệm chụp hình Phạm Lung-Biên Hoà); Lữ Công Tâm, cựu Sĩ Quan Phi Công Trục Thăng Việt Nam Cộng Hoà; Cao Thị Chung và phu quân Huỳnh Văn Kiệt, từng phục vụ tại Sư Đoàn 3 Không Quân Việt Nam Cộng Hoà; Nguyễn Thịnh, cựu Sĩ Quan Việt Nam Cộng Hoà, bào đệ của Nhà Văn Hà Quang Xương (tên thật Nguyễn Hà, cựu Giám Đốc Hội Người Việt tại Chicago-Illinois...) và phu nhân Nguyễn Thị Xuân Hương; Lâm Xuân Hương (hiên thê của Tổng Thành Đương, cựu Giáo Sư, cựu Sĩ Quan Tâm Lý Chiến/Tiểu Đoàn 10 Chiến Tranh Chính Trị) và hai con trai; Minh Thu, bạn thân của chị Lâm Xuân Hương; Nguyễn Hữu Hạnh, cựu Sĩ Quan Việt Nam Cộng Hoà; Đinh Hoàng Vân, cựu Sĩ Quan Thủy Quân Lục Chiến Việt Nam Cộng Hoà (thân phụ của cháu Vina Phương, Huỳnh Trường Gia Đình Phật Tử Chùa Phật Tổ/Cali) và phu nhân là chị Thương; Ma Thị Ngọc Huệ, cựu Giáo Sư, dạy môn Kỹ Thuật, Trung Học Ngô Quyền Biên Hoà, hiên thê của cố Giáo Sư Nguyễn Phong Cảnh, dạy môn toán các lớp 12, trường Ngô Quyền;

Ma Thanh Tâm, cựu Sĩ Quan Hải Quân (thân phụ là Bác Ma Phiếu—trường Mỹ Nghệ Biên Hoà) chức vụ cuối cùng là Kiểm Sát Viên/Viện Kiểm Sát Quân Khu 3, hiện định cư tại Nam Cali).

Các món ăn trong buổi tiệc, do Cao Thị Chung phụ trách nấu nướng, đều ngon. Các thầy cô và bè bạn đều khen cô Chung nêm nếm rất vừa ăn, các món chay: gỏi sứa - bánh canh - miến áp chảo - soup nấm ăn với cơm cháy - xôi lá gai trộn dừa+đậu phộng - cơm chiên Dương Châu, với sự tiếp tay của chị Lâm Xuân Hương làm nem nướng chay và cô Ma Thị Ngọc Huệ nấu món cà-ri gà ăn với bánh mì. Dĩ nhiên, việc ăn uống mỗi người mỗi sở thích riêng... Tôi thích nhất món cà-ri gà ăn với cơm cháy (rất đặc biệt), thay vì ăn với bánh mì.

Nhà Chung-Kiệt, số 12082 đường Brookhaven (Garden Grove-CA) có sân sau khá rộng rãi, có trồng nhiều cây, kiếng và hoa... làm nơi tụ họp cựu học sinh trường Ngô Quyền Biên Hoà thật là lý tưởng... Tính tình Chung Kiệt đậm chất, nhiệt tình, hiếu khách và năng động, khiến ai ai cũng quý mến... Bất giác, tôi nghĩ đến tình thân thương yêu lẫn nhau trong gia đình Chung Kiệt, một yếu tố tạo nên sự hài hoà giữa vợ chồng và sự cảm thông tôi đa của con cái trong những khi tổ chức tiệc liên hoan; đây là một điểm rất tế nhị, thể hiện lòng thương yêu chân thành của con cái dành cho cha mẹ, giúp cho Chung Kiệt phấn khởi trong tổ chức sinh hoạt nối kết tình đồng hương Xứ Buời và tình đồng môn Ngô Quyền Biên Hoà mãi mãi thắm tươi... Trong khi Chung đang bận rộn bày biện thức ăn, Kiệt đang lo sắp xếp bàn ghế và ướp lạnh thức uống... Tôi đã hình dung gương mặt của cháu Huỳnh Cao Anh Vũ và Nguyễn Thị Hải Yến luôn tươi cười, phụ giúp cha mẹ lo dọn dẹp và nấu các món ăn cho buổi tiệc... Tôi có dịp đến đây lần thứ hai và lúc nào cũng được nghe quý thầy cô và các bạn khen ngợi gia đình Chung Kiệt... và thường gọi nơi đây là “**Tự Nghĩa Đường**”.

Chuyến đi Cali lần này tôi cũng học hỏi được nhiều thứ, từ quý thầy cô và cả các em cựu học sinh Ngô Quyền Biên Hoà; tôi coi các em là bạn vong niên của tôi, tuy tuổi còn trẻ, nhưng có một tầm hiểu biết khá rộng rãi và kinh nghiệm về nhiều mặt... Trong dịp này, tôi hân hạnh được thầy Phú giải thích một điều hữu ích, đáng cho tôi lưu ý học hỏi, thế nào là một bài viết không mang màu sắc chính trị và thế nào là một bài viết chính trị. Tôi rất cảm ơn thầy, vì tôi rất lờ mờ điểm này, đôi khi tôi lãnh viết bài theo yêu cầu không chính trị, nhưng trong khi viết, tôi cứ vô tình vi phạm theo quán tính, ca ngợi thườ vàng son của chế độ..., hoặc nói lên tinh thần bất khuất của người chiến sĩ yêu chuộng lý tưởng tự do, hoặc phứt chốc nói lên lòng xót thương những cảnh đời cùng cực trong xã hội Việt Nam hiện tại, rồi tự nhiên thốt lên lời nguyền rủa vu vơ... thế mới biết nghề văn rất khó, và nhất là đối với tôi, mới tập tễnh vào nghề, lại càng thấy khó hơn..., tôi xin lãnh hội phần chỉ giáo và cảm ơn thầy Phú. Tôi cũng được học hỏi nhiều điều mới lạ, qua trao đổi tâm tình với bạn bè và các em... Tôi biết được con cá đuối, con cá chình và cả con linh miêu (mẹ là con mèo và cha là con rắn rồng) trong thân những con vật này có tích điện dương... tôi tận mắt nhìn thấy cây lựu đực nở bông sum suê mà không có trái. Tôi được ăn lần đầu, con vôi voi biển, hình dáng giống con chêm chép ở sông Đồng Nai, vỏ có chiều dài chừng 15-20 cm, nhưng có cái vôi rất dài tới 1-2m, có con nặng đến 4 hoặc 5 ký, nghe nói loại vôi voi này có tuổi thọ rất cao, trung bình 140 tuổi, rất bổ dưỡng. Cháu tôi mua về khoảng 20 con loại nhỏ, cho tôi ăn thử, chỉ cần hấp và ăn với muối tiêu chanh, tôi chỉ ăn phần thân, còn cái vôi thì chịu phép, nhai không nổi.

Tôi có tánh, lúc nào cũng nghĩ mình còn nhiều thiếu sót, nên cố hoà mình vào mọi môi trường để học hỏi và luôn quan niệm “**ĂN và HỌC**” là một nhu cầu bức thiết đối với mọi người. Ăn để bồi bổ cơ thể vì lý do sinh tồn, còn học để giúp cho đời sống được thăng hoa. Tôi bị ám ảnh bởi lời nói của người xưa: “*Ở đời có hai cái đòi: cái đòi bằng bụng đói và cái đòi bằng óc đòi. Cái đòi bằng bụng đói, người ta có thể bắt cá ở sông, quét lá ở rừng mà nhét cho đầy bụng đói; còn cái đòi bằng óc đòi thì vô phương... không có thể lấy bất cứ một thứ gì cho vào được ngoài việc HỌC*”, như vậy không ăn cũng đói và không học cũng đói; nhưng việc học lại có hai cách học: cách học nơi trường học và cách học nơi trường đời. Cách học nơi trường học luôn ràng buộc theo từng hạng tuổi và có sự hạn định thời gian cho từng lứa tuổi, qua nhiều giai đoạn khác nhau: mẫu giáo, tiểu học, trung học, đại học, ... nhằm đạt những mảnh bằng cử nhân, tiến sĩ..., bái tổ vinh qui, quan trạng về làng, áo mão lộng che.... Còn cái học ở trường đời thì không có sự giới hạn hoặc ràng buộc nào, nếu có thời gian thuận tiện và hoàn cảnh cho phép thì cứ học thôi, tự âm thầm nâng cao sự hiểu biết của mình, để tránh những đợt sóng văn minh đẩy mình vào xô tới..., tránh cho chính mình trở nên cục mịch lỗi thời...

Tôi cũng cảm thấy bất hạnh vì đã sinh ra trong lúc quê hương đang thời lừa loạn, việc học chẳng được đến nơi đến chốn thì được lệnh “*xếp bút nghiên theo việc đao cung*”, khoác chinh y, lội bốn vùng chiến thuật, để bảo vệ lý tưởng tự do cho đến ngày 30-4-1975, bao nguyện ước tan thành mây khói... .

Tôi năm nay đã hơn bảy mươi tuổi đời, vẫn cảm thấy mình còn ngu dốt về nhiều mặt... nên cứ tìm học hỏi ở các bậc đàn anh, các bằng hữu hoặc đi đó đi đây, mua thêm chút hiểu biết. “*Đi cho biết đó biết đây*” là câu tôi tâm đắc nhất ở tuổi về chiều. Tôi luôn kính trọng thầy cô và luôn quý mến những người bạn học cũ... Nên tôi rất cảm kích tinh thần tôn sư trọng đạo và tình đồng môn của các cựu học sinh trường Ngô Quyền Biên Hoà...

NGÔ QUYỀN VUI HỘI NGỘ

Những cánh chim mang hương hoa xứ Bưởi
Tụ về đây vui nắng ấm tình nồng
Nâng chén tha phương mơ trời cố quận
Nghe trêu lòng... chút tình tự quê hương

Mái tóc hoa râm thương thầy tóc bạc
Lưu lạc xứ người ấm lạnh cùng mang
Tôi về Cali giữa mùa nắng Hạ
Biển thăm tình người hoa bưởi nồng hương

Mái trường xưa – Ngô Quyền vui hạnh ngộ
Tình nghĩa thầy trò bằng hữu thân thương
Nửa chữ cũng thầy – Tôn sư trọng đạo
Tay bắt mặt mừng tình cảm láng láng

Gặp lại thầy cô mừng vui hội ngộ
Tiếng nói thân tình cứ chỉ thăm thương
Phấn trắng bảng đen nhớ nắng sân trường
Nhớ thuở ngày ngô công thầy dạy dỗ

Trong khoảnh khắc dạt dào hương kỷ niệm
Áo trắng học trò muôn thuở còn vương
Vui biết mấy... bao tâm tình viễn xứ...
Trên trán mấy đường, tóc ngả màu sương

Một số bạn nét hào hoa đã nhạt
Bụi phong trần trĩu nặng cả đôi vai
Ánh mắt vui tươi rộn rã tiếng cười
Xiết chặt tay nhau hẹn ngày tái ngộ.

TN (09-06-2009)

Tôi viết mấy dòng trên đây để tỏ lòng khâm phục tinh thần “Tôn Sư Trọng Đạo” và tình cảm thân thương của quý thầy cô dành cho các em, cựu học sinh trường Ngô Quyền Biên Hoà, mà tôi được tình cờ chung vui hội ngộ. Tôi xin chân thành gửi lời cảm ơn đến quý thầy cô, các em cựu học sinh Ngô Quyền Biên Hoà, đã hiện diện trong buổi tiệc ngày 5-6-2009 tại nhà Chung-Kiệt.

Trong bài viết này, tôi có ghi thêm phần liên hệ gia đình, hoặc cấp bậc hay chức vụ ngày cũ của quý thầy cô và các em... chỉ với mục đích gợi nhớ bạn bè ở phương xa, lâu ngày không gặp, ngoài ra không có một ý gì khác, vì tất cả đã thuộc về dĩ vãngcòn chẳng chỉ là kỷ niệm.

NGÀY HỘI NGỘ BIÊN HOÀ, VIRGINIA

Ngày Hội Ngộ Biên Hoà, Virginia năm nay sẽ được tổ chức vào lúc 12 giờ trưa, Chúa Nhật, 09 tháng 8 năm 2009, tại Party Hall, 6200 Wilson Blvd. Falls Church, Virginia 22044. Chương trình thăm viếng danh lam thắng cảnh, du ngoạn tại New York, New Jersey, Washington D.C và Virginia trước và sau ngày hội ngộ đã được thông báo trong Bảng Tin Hằng Tháng số 70. Bảng Tin kỳ này chúng tôi xin đăng sơ khởi danh sách Quý Đồng Hương và Thân Hữu về tham dự cũng như chương trình tiếp đón phái đoàn Biên Hoà từ phương xa về: **Đồng Hương:** Lưu Thiên (Hawaii), Võ Thị Tuyết (California), Anh Chị Nguyễn Kim Lộc, Lâm Sĩ Đất, gia đình Đỗ Thị Minh Tâm (Texas), Nguyễn Thị Hồng (Ohio), Anh Chị Nguyễn Phú Cường (North Carolina), Anh Chị Trần Văn Vĩnh (Georgia). **Thân Hữu:** Trần Đình Vinh, Nguyễn Thái Bửu. Chị Ba Hạnh sẽ tiếp đãi phái đoàn buổi cơm chiều ngày thứ Tư 05 tháng 8, năm 2009. Gia đình Bác sĩ Nguyễn Sơ Đông sẽ tiếp đãi phái đoàn buổi cơm chiều thứ Bảy 08 tháng 8 năm 2009. Mọi chi tiết về phi trường, khách sạn,..... xin liên lạc về số điện thoại sau đây: Hạnh Hillary Dương (Chị Ba Hạnh) 703-532-5513, Lâm Sĩ Đất 713-922-5638.

Phân Ưu

Được tin buồn Thân Mẫu của Đồng Hương Trần Minh Tâm là Cụ Bà Trần Thị Kim Vân, Pháp danh Diệu Nhã, sinh ngày 22 tháng 10 năm 1923 (Quý Hợi) tại Biên Hoà, Việt Nam, đã mệnh chung ngày thứ Sáu, 12 tháng 6 năm 2009 (nhằm ngày 20 tháng Năm, năm Kỷ Sửu), tại Houston, Texas, Hoa Kỳ. Hưởng thượng thọ 87 tuổi.

Hội Ái Hữu Biên Hoà xin thành kính phân ưu cùng Đồng Hương Trần Minh Tâm và toàn thể tang quyến. Nguyên cầu hương linh Cụ Bà Trần Thị Kim Vân, sớm được tiêu diêu nơi miền Cực Lạc, hưởng muôn phúc Từ Bi nơi chốn Niết Bàn.

Phân Ưu

Được tin buồn Thân Mẫu của Mục Sư Lê Phước Thiện là Cụ Bà Quả Phụ Lê Văn Phải nữ danh Lê Thị Nguyệt, sanh ngày 15 tháng 01 năm 1914, về nước Chúa ngày 09 tháng 06 năm 2009, tại California, USA. Hưởng thượng thọ 95 tuổi.

Hội Ái Hữu Biên Hoà tại Chicago thành kính phân ưu cùng Ông Bà Mục Sư Lê Phước Thiện và tang quyến. Nguyên cầu linh hồn Cụ Bà Quả Phụ Lê Văn Phải, nữ danh Lê Thị Nguyệt sớm hưởng nhan Thánh Chúa.

Phân Ưu

Được tin muộn Đồng Hương Phan Tấn Thành, (Thành mập, trước ở xã Bửu Hoà, Chợ Đồn, Biên Hoà), sinh năm 1952, tại Biên Hoà, Việt Nam, từ trần ngày 23 tháng 4 năm 2009 tại Hawaii. Hưởng dương 57 tuổi.

Hội Ái Hữu Biên Hoà xin thành kính phân ưu cùng Bà Quả Phụ Phan Tấn Thành, nữ danh Đặng Thị Phương Ánh và toàn thể tang quyến. Nguyên cầu hương linh Phan Tấn Thành sớm được vãng sanh nơi miền Cực Lạc, hưởng muôn phúc Từ Bi nơi chốn Niết Bàn.

Thông báo: Vì lý do kỹ thuật chúng tôi sẽ đăng phần danh sách ủng hộ Quỹ Hội kỳ sau. Chân thành cảm tạ.

PHỤ BẢN BẢNG TIN HÀNG THÁNG SỐ 71

PHÁT HÀNH NGÀY 01 THÁNG 7 NĂM 2009 TẠI HOUSTON, TEXAS

Hội Ái Hữu Biên Hoà hân hạnh giới thiệu cùng Quý Vị một bài văn rất hay và đặc sắc của Nhà Văn Võ Hoài Nam, bút hiệu Tiểu Tử, hiện đang sinh hoạt ở Pháp. Ông là tác giả của tập truyện “Những Mảnh Vụn” nổi tiếng và được nhiều người mến mộ tìm đọc. “Made in Vietnam” là một trong những truyện ngắn của ông viết về những cảnh đời và tình người...đau thương, bi đát...nơi xứ người, quê nhà sau năm 75. Hội chân thành cảm tạ Nhà Văn Võ Hoài Nam. Kính mời Quý Vị.

Made in Vietnam

Tiểu Tử

Lẽ ra bữa nay bác sĩ Lê không nhận bệnh nhân vì là ngày nghỉ trong tuần của ông. Nhưng hôm qua, trong điện thoại, nghe giọng cầu khẩn của người bệnh ông không nỡ từ chối. Người đó – ông đoán là một cô gái còn trẻ – nói chuyện với ông bằng tiếng Mỹ. Cô ta hỏi ông nhiều lần:

- Có phải ông là bác sĩ Lee không?

Tên ông là Lê. Cái tên Việt Nam đó ở xứ Mỹ này người ta viết là "Lee", nên ông được gọi là "ông Lee" (Li).

Ông ôn tồn trả lời nhiều lần:

- Thưa cô, phải. Tôi là bác sĩ Lee đây.

- Phải bác sĩ Lee chuyên về châm cứu và bắt mạch hốt thuốc theo kiểu Á Đông không?

- Thưa cô phải.

- Có phải phòng mạch của bác sĩ ở đường Green Garden không?

Bác sĩ Lê, đã ngoài sáu mươi tuổi, tách rất điềm đạm, vậy mà cũng bắt đầu nghe bực!

Tuy nhiên, ông vẫn ôn tồn:

- Thưa cô phải. Xin cô cho biết cô cần gì?

Giọng cô gái như reo lên :

- Vậy là đúng rồi! Con Cathy bị bệnh suyễn nói bác sĩ chữa bệnh hay lắm. Cả nhà nó, kể luôn ba má ông bà nó đều đi bác sĩ hết.

Đến đây thì ông bác sĩ già đó không kèm được nữa, ông xãng giọng:

- Cám ơn cô. Bây giờ xin dứt khoát cho tôi biết coi cô muốn cái gì?

Giọng bên kia đầu dây như lắng xuống:

- Tôi xin lỗi bác sĩ. Xin lỗi. Tôi muốn xin bác sĩ cái hẹn cho ngày mai. Tôi bệnh...

- Mai là ngày nghỉ trong tuần, phòng mạch không có mở cửa. Ngày khác vậy.

- Ngày mai cũng là ngày nghỉ của tôi nữa, bác sĩ à.

- Cô đã bệnh thì cứ xin nghỉ để đi bác sĩ, ngày nào lại không được!

Một chút im lặng ở đầu dây bên kia rồi giọng người con gái bỗng nghe thật buồn:

- Họ đâu có cho nghỉ, bác sĩ. Họ nạt vô mặt: "*Mày muốn nghỉ thì mày nghỉ luôn đi. Thiếu gì đũa muốn vào làm chỗ của mày. Mày biết không?*"

Giọng nói như nghẹn ngang ở đó, rồi tiếp:

- Không có việc làm là chết, bác sĩ à...

Ông bác sĩ già làm thinh, suy nghĩ. Đầu dây bên kia, cô gái van lơn:

- Xin bác sĩ thông cảm. Tôi sợ bệnh nặng hơn, không đi làm nổi nữa là mất việc. Xin bác sĩ thông cảm. Xin thông cảm.

- Ồ thôi, để tôi rán giúp cô. Sáng mai, chín giờ. Phòng mạch của tôi ở số...

- Cám ơn bác sĩ. Cám ơn! Con Cathy có chỉ phòng mạch của bác sĩ rồi.

- Xin lỗi. Cô tên gì?

- Kim. K, I, M.

Bác sĩ Lê vừa ghi vào sổ hẹn vừa nghĩ: "*Tội nghiệp! Chắc lại đi làm lậu nên mới bị người ta hăm he như vậy. Theo cách phát âm thì cô này có vẻ là người Á Đông. Tên Kim chắc là Đại Hàn. Để mình phải phone lại cô Cathy hỏi cho chắc ý kéo gập thứ lưu manh thừa dịp ngày nghỉ không có cô phụ tá, nó gài bẫy mình thì khổ!*"

Đúng chín giờ, chuông cửa phòng mạch reo. Ông bác sĩ già bước ra mở cửa. Đứng trước mặt ông là một cô gái Á Đông còn trẻ, ăn mặc theo kiểu "punk": quần áo có tua có tui, tóc dựng đứng hỗn loạn như con gà xước, đeo nhiều vòng sên bằng bạc to như dây lòi tói, đây cô đây hai cườm tay, mang cái xắc đồ cũng có tua có tui,

Bác sĩ Lê, quá đỗi ngạc nhiên, chưa kịp hỏi gì, thì cô gái nói bằng tiếng Mỹ rất lưu loát:

- *Chào bác sĩ. Tôi là Kim, bệnh nhân đã gọi điện thoại cho ông hôm qua. Tôi có làm cho bác sĩ chờ không?*

Bác sĩ Lê chưa hết ngạc nhiên, trả lời một cách máy móc: "*Không! Không!*" Rồi ông bước tránh qua một bên: "*Mời cô!*"

Vào phòng mạch, ông đưa cho cô cái áo blouse trắng ngắn tay:

- *Cô đến phía sau bình phong bỏ hết quần áo chỉ mặc quần lót thôi, rồi khoác ngược áo blouse này, lưng áo nằm về phía trước.*

Trong lúc cô gái loay hoay làm theo lời dặn, ông bác sĩ già gọi phone về nhà, nói bằng tiếng Việt:

- *Bệnh nhân của anh tới rồi, đang thay đồ. Chắc một giờ nữa là xong. Em đợi anh về rồi mình đi chợ.*

Cô gái bỗng ló đầu ra khỏi bình phong mỉm cười nhìn ông, gương mặt thật rạng rỡ, định nói gì nhưng rồi không nói, thụt đầu vào tiếp tục cởi quần áo.

Một lúc sau cô ta bước ra, mắt ngời lên sung sướng, nói bằng tiếng Việt, giọng như reo lên:

- *Bác sĩ là người Việt Nam mà con cứ tưởng là người Tàu! Tên "Lee" nghe Tàu trần!*

- *Ừ! Vậy mà tôi cứ nghĩ cô là người Đại Hàn chớ!*

Rồi cả hai cùng cười, cái cười rất sảng khoái. Tình đồng hương trên đất khách bỗng thấy thật ấm, thật đầy... Ông bác sĩ già nhìn cô bệnh nhân trẻ mặc áo blouse trắng đứng trước mặt ông mà không còn thấy cô gái "punk" hồi nãy nữa!

Ông đưa cho cô cái đĩa, rồi vừa chỉ cái giường cao vừa nói:

- *Cô cởi hết đồ nữ trang để vào đây, rồi lên nằm trên này để tôi chẩn mạch.*

Cô gái làm theo như cái máy. Phòng mạch được trang trí rất đơn sơ, nhưng thật yên tĩnh. Trong không khí có mùi thơm dịu dịu của moxa (ngải cứu, đốt lên để hơi huyệt). Cái giường khám bệnh cao ngang tầm tay của bác sĩ. Ở một đầu giường có gắn thêm một vòng bằng da để chịu cái đầu của bệnh nhân, và khi bệnh nhân nằm sấp để châm cứu trên lưng thì mặt người bệnh nằm trọn trong vòng da. Như vậy, người bệnh không cảm thấy khó chịu nhờ khoảng trống ở giữa vòng da giúp người bệnh vẫn thở đều đặn và mắt được nhìn thoải mái xuống sàn nhà.

Bác sĩ đặt hai bàn tay lên cánh tay trần của cô gái, ôn tồn hỏi:

- *Cô bệnh làm sao? Nói tôi nghe.*

- *Con ngủ không được, đêm nào cũng trần trọc tới khuya. Hay bị chóng mặt. Đang đứng làm việc, tự nhiên muốn sụm xuống làm sợ toát mồ hôi. Con lo quá, bác sĩ. Mất việc làm chắc con chết quá, bác sĩ!*

Ông Lê bóp nhẹ cánh tay bệnh nhân:

- *Cô yên tâm. Có tôi đây. Mà... cô có uống rượu không?*

- *Không. Dạ thưa không.*

- *Cô có hút thuốc không?*

- *Dạ thưa có. Hút cũng nhiều...*

- *Cô có xì ke ma túy gì không? Nói thiệt tôi nghe.*

- *Mấy thứ đó con không dám rờ. Hồi ở bên nhà thằng anh con chết vì ba cái thứ ôn dịch đó, bác sĩ à. Vì vậy, con sợ lắm!*

- *Cô le lưỡi tôi coi.*

Bác sĩ khom xuống nhìn rồi nói:

- *Ừm. Được rồi. Bây giờ cô nằm yên, để hai tay xuôi theo thân mình, nhắm mắt, thở đều đặn.*

Ông bác sĩ già đứng cạnh giường đặt mấy đầu ngón tay lên cườm tay cô gái, chăm chú bắt mạch. Một lúc sau, ông bước vòng qua phía đối diện bắt mạch tay bên kia. Bộ mạch nói lên một sự rối loạn tâm thần. Cô gái này chắc chứa quá nhiều ả ức nên sanh bệnh. Ông nhìn cô gái đang nhắm mắt thở đều: gương mặt Việt Nam đó, bỏ đi món tóc "punk", vẫn toát ra nét nhu mì dễ thương. Ông cảm thấy tội nghiệp cô bệnh nhân trẻ này và thắc mắc không biết hoàn cảnh nào đã đưa đẩy cô ta trôi qua xứ Mỹ để có một cuộc sống mà ông đoán là thật bấp bênh, qua cuộc nói chuyện trong điện thoại. Ông nói:

- *Bây giờ, cô nằm sấp xuống để tôi châm trên lưng.*

Cô gái mở choàng mắt nhìn ông, mỉm cười, một nụ cười đầy tin tưởng. Ông bác sĩ nói tiếp:

- *Cô đừng sợ. Châm không có đau. Còn nhẹ hơn kiến cắn nữa.*

Cô gái trở mình nằm sấp, hai vạt áo blouse rút xuống hai bên, bày ra cái lưng thon thon với nước da ngà ngà.

Theo thói quen, trước khi châm, bác sĩ vuốt lưng bệnh nhân vài lần để bệnh nhân đỡ bị stress. Lần này, khi vuốt xuống thắt lưng, ông để ý thấy dưới làn vải mỏng của quần lót có một vết bầm nằm vắt ngang phía trên của mông. Ngạc nhiên, ông hỏi:

- *Cô bị ai đánh hay sao mà bầm vậy?*

Cô gái cười khúc khích:

- *Bác sĩ coi đi!*

Ông già kéo quần lót xuống một chút, thì ra không phải vết bầm mà là hàng chữ xăm màu chàm: *Made In Vietnam!* Ông bật cười, vừa kéo lưng quần lót lên vừa nói: - *Cha...Bạo quá há!*

Cô gái hơi rút cổ cười khúc khích vài tiếng nữa rồi im. Chắc cô đang sống lại với một vài kỷ niệm nào đó. Ông bác sĩ già áp hai lòng bàn tay lên lưng bệnh nhân, nhưng bây giờ sao ông không còn thấy cười được nữa. Hàng chữ "*Made In Vietnam*" nhắc cho ông rằng con người nằm đây là sản phẩm của quê hương ông, cái quê hương đã mấy chục năm xa cách, cái quê hương mà ở đó ông không còn ai để nhớ, nhưng ông còn quá nhiều thứ để nhớ. Những thứ cũng mang dấu ấn "*Made In Vietnam*", từ con trâu cái cày, từ mảnh ruộng vườn rau, từ hàng cau rặng dừa, từ con đường đất đỏ đến con rạch nhỏ uốn khúc quanh quanh...Chao ơi! Bỗng nhiên sao mà nhớ thắc thẻo đến muốn trào nước mắt...

Ông bác sĩ vuốt lưng cô bệnh nhân thật chậm để cho niềm xúc động lắng xuống tan đi. Ông có cảm tưởng như ông đang sờ lại được quê hương, có chỗ cao chỗ thấp, có phù sa đất mịn...Tự nhiên, ông muốn nói lên một tiếng "*cám ơn*". Ông muốn cảm ơn cô bệnh nhân đã mang quê hương đến với ông bằng hàng chữ nhỏ xăm trên bờ hông, chỉ vòn vẹn có một hàng chữ nhỏ. Và ông cũng muốn nói với cô, nói một cách thật tình, không văn chương bóng bẩy, nói như ông nói cho chính ông, vòn vẹn chỉ có một câu thôi: "*Tôi cũng Made in Vietnam đây!*" Nhưng rồi ông làm thình tiếp tục vuốt lưng người bệnh. Ông biết rằng cô gái không thể nào hiểu được ông, một bác sĩ già vừa quá sáu mươi, đã gần nửa tuổi đời lưu vong trên xứ Mỹ, có đầy đủ tiền tài danh vọng mà cũng xăm hàng chữ "*Made In Vietnam*", xăm ở trong lòng...

Bác sĩ im lặng dò huyết châm kim. Bỗng cô bệnh nhân nói, giọng buồn buồn, làm như cô vừa xem lại hết một đoạn phim đời nào đó:

- *Thằng bò của con xăm cho con để làm kỷ niệm hồi tụi này còn ở Louisiana. Ảnh là thợ xăm...*

- *Ừ! Rồi sao bây giờ cô ở đây?*

- *Con theo ba má con dọn về Cali, ông bà nói ở Cali bạn bè nhiều làm ăn dễ.*

- *Ờ...người Việt mình thích ở miền Nam Cali lắm.*

Ngừng một chút bác sĩ lại nói, trong lúc hai tay vẫn tiếp tục châm kim:

- *Ở Cali khí hậu tốt hơn nhiều tiểu bang khác. Mà...ba má cô làm gì?*

Cô gái làm thình một lúc mới trả lời, giọng ngang ngang:

- *Qua đây rồi ông bà đá đít nhau. Bà lấy thằng Mễ chủ pressing, còn ông thì chó dắt ông ôm được một bà Mỹ goá chồng có tài sản.*

- *Vậy rồi cô ở với ai?*

- *Với ba con. Bà Mỹ cho con đi học college, ba con lái xe đưa rước.*

- *Vậy mà sao hôm qua, trong phone, cô nói cô đi làm?*

Giọng cô gái như nghẹn lại:

- *Khô lắm bác sĩ.*

Cô ngừng một chút để nén xúc động rồi nói tiếp:

- *Ba con ý có bà Mỹ nuôi, không chịu đi làm. Tối ngày cứ đi nhậu với bạn bè, rồi nay đổi xe, mai đổi xe...Con nói ông, chẳng những ông không nghe mà còn chửi con: "Tiên Tổ mày! Tao đem mày qua đây dạy mày đạo đời tao há!"*

Lại ngừng một chút mới nói được, nói như trút hết ẩn ức còn lại:

- *Có lần ông xáng cho con mấy bạt tay đau điếng...Rồi nghẹn ngào: - Lần đó, con bỏ nhà đi hoang...*

Nói xong, hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra một cái như vừa làm xong một việc gì thật khó!

Ông bác sĩ im lặng, tiếp tục châm, mà nghe thương hại cô bệnh nhân vô cùng. Cô ta cỡ tuổi con gái út của ông. Con gái út của ông đang học đại học, còn cô này thì đang sống trong hoàn cảnh quá bấp bênh. Cả hai đều *Made In Vietnam* hết! Châm xong, ông đặt tay lên cánh tay trần của bệnh nhân, vuốt vuốt như vuốt tay một đứa con đang cần được vỗ về an ủi:

- *Cô cứ nằm yên như vậy độ mười lăm phút, nghen.*

Tiếng "*dạ*" bỗng nghe như đầy nước mắt.

Sau khi gỡ kim, ông bác sĩ bóp tay bóp chân bệnh nhân một lúc rồi nói:

- *Bây giờ thì cô mặc quần áo vào được rồi.*

Cô gái ngồi lên nói "*cám ơn*" mà đôi mắt vẫn còn mọng nước. Cô bước vào sau bình phong, chậm rãi mặc chậm rãi mặc quần áo, làm như cô muốn những xúc cảm hồi nãy có thời gian để thấm sâu vào lòng...

Khi cô bước ra, gương mặt cô đã trở lại rạng rỡ. Cô mỉm cười nhìn ông bác sĩ, rồi, vừa mở cái xác đờ vừa hỏi:

- Bao nhiêu vậy, bác sĩ?
- Không có bao nhiêu. Chờng chữa xong rồi cô hãy trả.
- Bác sĩ cho con trả mỗi lần, chờ đợi hết bệnh, tiền đâu con trả. Cái thứ đi làm lậu như con...thì.....
- Cô yên tâm. Rồi mình tính.

Ông bác sĩ đưa đĩa nữ trang:

- Cô đừng quên mấy thứ này.

Cô gái phì cười, không đeo vào người mà trút hết vào xắc, rồi hỏi:

- Chờng nào con trở lại nữa, bác sĩ?
- Tuần tới, cũng ngày này giờ này.

Bác sĩ mở tủ thuốc, chọn lấy ra hai chai có dán nhãn sẵn, trao cho bệnh nhân:

- Trên nhãn có ghi liều lượng: mỗi ngày, cô uống sáng trưa chiều, mỗi thứ hai capsule.

Ra đến cửa phòng mạch, ông bác sĩ già cầm bàn tay cô bệnh nhân trong hai bàn tay của ông, lắc nhẹ:

- Bớt hút thuốc đi, ghen! Từ từ rồi tôi sẽ chữa cho cô vụ ghiền thuốc nữa.

Ngập ngừng một chút rồi ông nói, giọng ôn tồn: - Tôi muốn nói với cô điều này...

Cô gái chớp chớp mắt chờ. Chắc là lần đầu tiên cô được một ông già cầm tay một cách ân cần. bác sĩ nói:

- Mình là người Việt Nam, ăn mặc theo "punk" không hợp với con người với bản chất của mình chút nào hết. Có đâu có xấu mà cô làm cho xấu đi, uống lắm! Mình phải xứng đáng là Made In Vietnam, chứ có.

Cô gái nhìn vào mắt ông bác sĩ, không nói gì hết, chỉ siết tay ông già một cái thật mạnh, rồi bước ra xe, một chiếc xe hơi cũ mèm phải đề tới bốn lần mới nổ máy!

Ông bác sĩ Lê ngồi uống cà phê với tôi ở khu Phước Lộc Thọ (Orange County – Nam Cali). Ông kể tiếp:

"Anh biết không, lần sau cô Kim đến phòng mạch, ăn mặc chải gỡ rất dễ thương. Chẳng có chút gì "punk" hết! Lần khám bệnh đó, tôi có hỏi cô sao không về sống với thằng bồ ở Louisiane có phải hơn là sống cù bơ cù bất ở Cali. Cô nói như mèo: "Anh có vợ rồi". Tôi biết: như vậy là cố kết thiết. Tôi đem chuyện này kể cho vợ tôi nghe. Bà cảm động lắm nên đề nghị giúp tiền cho cô học một cái nghề gì đó, uốn tóc, làm nail chẳng hạn, để có công ăn việc làm vững chắc hơn là đi làm lậu tâm bậy tâm bạ".

Tôi nói chen vô: - Chắc gì cô chịu. Nghe anh kể, tôi đoán chị này cũng tự ái lắm.

- Anh nói đúng. Cố từ chối hoài. Sau nhờ vợ tôi mời cô về nhà khuyên nhủ, coi như là trong thân tình, cố mới chịu. Hôm đó, cô ôm vợ tôi vừa khóc vừa nói: "Con cảm ơn ông bà. Cảm ơn ông bà."

- Sau đó cô có đi học thiết không?

- Có. Học làm nail. Học giỏi nữa là khác.

- Cố bây giờ ra sao rồi ?

- Mời đâu làm thợ, làm công cho người ta. Bây giờ vừa làm thợ vừa làm chủ. Khá lắm!

- Mừng cho cố, há!

- Cố xách đồ nghề tới làm nail cho vợ tôi, con út và hai con dâu tôi thường lắm. Làm không lấy tiền. Cố cứ nói với mấy con tôi: "Tôi chịu ơn ông bà bác sĩ biết đời nào mới trả cho hết, mấy cô biết không? Tôi không dám nói ra, chứ mỗi lần tôi cầm bàn tay của bà bác sĩ để làm nail, tôi vẫn nghĩ không có bàn tay này thì làm gì tôi thoát ra khỏi hoàn cảnh của tôi hồi đó để có những gì tôi có hôm nay..."

- Dễ thương quá!

- Noël, ngày Tết...cố đều mang quà đến tặng vợ chồng tôi.

- Con người ở có tình có nghĩa quá, anh há!

- Đã hết đâu! Cố còn nhớ đến ngày giỗ của ba má tôi nữa. Mấy ngày đó tụi con tôi có đưa quên chó cô ta không bao giờ cô ta quên. Ngày đó, cô đem đồ tới cúng và ở lại phụ vợ tôi nấu nướng dọn giệp nữa. Cho nên vợ tôi quý cô ta lắm!

Nói xong, bác sĩ Lê vỗ vai tôi, cười:

- Anh thấy không? Có ta mới đúng là "Made In Vietnam" đó! Còn nguyên chất, hè!

Ông Lê vui vẻ cầm tách cà phê vừa nhâm nhi vừa nhìn quanh. Người Việt Nam đi đầy trong thương xá. Cung cách có hơi khác nhưng nói năng thì y hệt như ở bên nhà. Một vài tiếng chửi thề rớt rơi đầy đó, nghe rất tự nhiên. Bỗng ông quay sang hỏi tôi mà nghe như ông tự hỏi ông:

- Không biết ở xứ Mỹ này, đồng hương lưu vong, có ai lâu lâu nhớ lại rằng mình "Made In Vietnam", không?

- Có chứ anh! Nhưng cũng có người chẳng những không nhớ mà còn tự đóng cho mình con dấu "Made In USA" nữa, anh à. Thứ đó bây giờ thấy cũng nhiều!

Tôi đưa tách lên môi uống ngụm cà phê cuối cùng, bỗng nghe cà phê sao mà thật đắng...